

Κεφάλαιο 1ο

Το κεφάλαιο χωρίς το οποίο το βιβλίο να άρχιζε απ' το δεύτερο κεφάλαιο, γελανός που να προκαλούσε σύγχυση και δυσθυμία και αίσθημα ανασφάλειας για όσες βεβαιότητες έχουμε σ' αυτή τη ζωή.

Πρώτη φορά την είδα στο μετρό. Μπλε γραμμή, στάση Μέγαρο Μουσικής.

Στεκόταν στην απέναντι αποβάθρα και πάλευα να καταλάβω αν περίμενε τον συρμό ή αν ετοιμαζόταν να πέσει στις ράγες.

Η πρώτη της φορά στο μετρό, ξεκάθαρα.

Απ' τα μεγάφωνα ακουγόταν το σάουντρακ της *Αμελί* και απ' τα έγκατα της Αθήνας έβγαινε αυτή η μυρωδιά μούχλας που σου ανακατεύει το στομάχι αν τη μυρίσεις πολύ νωρίς το πρωί και δεν έχεις διάθεση να πας εκεί που πρέπει να πας.

Δίπλα της ένα μεθυσμένο ζευγάρι φιλιόταν βγάζοντας ήχους κατευθείαν από την κόλαση κι εκείνη ευχόταν να συμβεί κάτι, μια στάση εργασίας, μια κατάληψη, μια βόμβα, να αποκλειστεί ο σταθμός, να χάσει το πλοίο, να μην...

Του-του-ρου. «Το Αττικό Μετρό σάς ενημερώνει πως εκτάκτως σήμερα θα λειτουργήσουν κανονικά όλοι οι υποσταθμοί

μας. Δε θα υπάρξει καμία καθυστέρηση και η ζωή θα συνεχιστεί σύμφωνα με το πρόγραμμα. Ευχαριστούμε». Του-του-ρου.

Το ζευγάρι εξακολουθούσε να φιλιέται παρά τα προβλήματα των άλλων.

Η συμπαθής φυλή των αισιόδοξων. Ή αυτών που δεν έχουν τίποτα να χάσουν.

Τη χαιρετάω. Με κοιτάζει σαστισμένη. Της χαμογελάω. Καμία αντίδραση. Ο συρμός φτάνει. Αυτή θα με δυσκολέψει, σκέφτομαι. Και την ακολουθώ.

Έξι και μισή το πρωί, στο λιμάνι του Πειραιά, βλέπω εκείνη, το Λου, με δύο καφέδες στο χέρι να κουτουλάει από τη νύστα πάνω σε μια στοιβα βαλίτσες.

Κόσμος πάει κι έρχεται τιτιβίζοντας κι εκείνη ψάχνει στην τσάντα της την καρραμπίνα. Οι διαδηλωτές που κλείνουν συνήθως το λιμάνι έχουν πάει διακοπές, η επανάσταση αναβλήθηκε λόγω καλοκαιρίας, τα καράβια θα φύγουν στην ώρα τους.

Στηριζόταν πάνω τους, καλημέρα σας.

Ο φακός κάνει ζουμι στο απελπισμένο βλέμμα της ηρωίδας. Το πλάνο ανοίγει.

Πίσω της το κόκκινο Superfast σφυρίζει βραχνά. Ακούγεται η άρια *Vissi d'arte* καθώς η ηρωίδα ξοδεύει τα τελευταία της δευτερόλεπτα ατενίζοντας το μπλε του Αιγαίου. Η ηρωίδα ανάβει τσιγάρο και καπνός κυκλώνει το βιβλικό της πρόσωπο σαν φωτοστέφανο. Η ηρωίδα κάποια μέρα θα ανακηρυχθεί οσία. Καπνός μπαίνει στα μάτια της και η οσία δακρύζει. Κοντινό στο δάκρυ. Ο φακός κατεβαίνει στο φούτερ της ηρωίδας, το οποίο γράφει «Carry your own emotional baggage» με φούξια γραμματισειρά μεγέθους 65 σε λεμονί φόντο, και η ατμόσφαιρα του δραματικού ντοκιμαντέρ για τη ζωή της οσίας Λου γαμιέται οριστικά.

Θέλει να γκρινιάξει. Θέλει να γκρινιάξει μέχρι του Τομά να του πέσουν τ' αυτιά απ' την γκρίνια και να τη στείλει σπίτι της. Ή να την πετάξει στη θάλασσα, θα τη βρει την άκρη, δεν είναι εκεί το θέμα. Το θέμα είναι να μη χρειαστεί να ανέβει στο πλοίο.

Γιατί υποψιάζεται ότι στη Μύκονο δεν κάνει κρίση – πράγμα που θα ακουγόταν υπέροχο αν μιλούσαμε για ένα οποιοδήποτε ελληνικό νησί εκτός απ' τη Μύκονο. Μύκονος χωρίς κρίση σημαίνει Μύκονος σκέτο. Όπως παλιά.

Παλιά, καλή, βασανιστική Μύκονος.

Το βατερλό κάθε αντικοινωνικού. Η κόλαση κάθε καταθλιπτικού. Το τέλος του κόσμου για κάθε ύπαρξη άνω των εξήντα κιλών. Το νησί-γροθιά στο στομάχι για κάθε ταραγμένη ψυχολογία. Με τα πάρτι της, τα ναρκωτικά της, τις ρεξερβέ ξαπλώστρες της και τα σμήνη των Νεοελλήνων που ένιωθαν μια ξαφνική επιτυχία να τους κατακλύζει σύγκορμους με το που πατούσαν το πόδι τους στο νησί.

Και φέτος; Τι θα κάνουν φέτος όλοι αυτοί;

Το Λου διαβλέπει τρεις πιθανότητες. Η πρώτη είναι το νησί να έχει ερημώσει – αυτή η πιθανότητα είναι η πιο ευχάριστη για την ίδια. Η δεύτερη είναι όλοι αυτοί να έχουν δώσει φέτος ραντεβού στο νησί με σκοπό να το ανατινάξουν και να βουλιάξουν μαζί του στη θάλασσα – αυτή είναι η πιο εντυπωσιακή αλλά λιγότερο πιθανή πιθανότητα. Η τρίτη είναι να μην έχει αλλάξει τίποτα. Κι αυτό είναι που το Λου φοβάται περισσότερο. Μετά την αποτυχία του φετινού χειμώνα, το τελευταίο που της χρειάζεται είναι ένα νησί γεμάτο ανθρώπους στο τσακίρ κέφι, κέφι-όπως-παλιά.

Το αμέσως πιο τελευταίο είναι να έχει δίπλα της είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο το τσακίρ κέφι το ίδιο: τον Τομά.

Ο Τομά είναι εκείνο το πλάσμα με το κοντό ριγέ μπλουζάκι και το καυτό σορτς που στέκεται αυτή τη στιγμή στην ουρά για τα εισιτήρια προσπαθώντας να πείσει όσους στέκονται μπρος και πίσω του να σηκώσουν τα χέρια τους για να παραστήσουν τη θεά Κάλι. Για κάποιον περίεργο λόγο, ο Τομά πιστεύει στη θεά Κάλι και την κάνει συχνά αυτή την καραγκιοζιά. Για κάποιον ακόμη πιο περίεργο λόγο, πάντα βρίσκονται ανθρωπώι πρόθυμοι να παραστήσουν τη θεά Κάλι στη μέση του δρόμου, γεγονός που φέρνει τον Τομά ένα βήμα κοντύτερα στο όνειρό του: την ίδρυση μιας σέξι αίρεσης. Τόσο σέξι, που θα έφερνε τουρισμό στη χώρα και θα την έσωζε μια για πάντα και θα ανακήρυσσε τον Τομά στον πιο σέξι ηγέτη που γνώρισε ποτέ η ανθρωπότητα.

Τις αμαρτίες του Τομά το Λου τις πληρώνει είκοσι χρόνια τώρα. Από τη μέρα που γεννήθηκε. Μάλιστα, αν δεν είχε γεννηθεί εκείνη, ο Τομά μπορεί να μην υπήρχε ούτε ως ιδέα. Πόσω δε μάλλον ως μάλιστα. Οι γονείς του ζήλησαν που οι φίλοι τους έκαναν παιδιά, και αποφάσισαν ότι είχε έρθει η ώρα να κάνουν ένα ύστατο σεξ σε μια ύστατη προσπάθεια να μη μείνουν οι δυο τους και πεθάνουν από βαρεμάρα.

Η αλήθεια είναι πως έψαχναν μια καλή δικαιολογία να αγοράσουν οικογενειακό τζιπ. Ένα μεγάλο κυπαρισσί SUV που έκανε συνειρμό με λέξεις όπως οικογένεια, Κυριακή, βουνό, περιπέτεια, που είχε φτιαχτεί για τα ωραία και τα μεγάλα, αλλά που τελικά περιορίστηκε στη διαδρομή Κολωνάκι-Πειραιάς.

Ο μπαμπάς του Τομά πάντα λέει πως «Η οικογένεια είναι ένα απάνεμο λιμάνι για το παιδί. Όταν το παιδί μεγαλώσει, δεν πρέπει να είναι παρά ένας σταθμός ανεφοδιασμού». Είναι διευθυντής ναυτιλιακής και πρώην βουλευτής. Είναι επίσης πρώην Άντρας της Χρονιάς. Φέτος, στην πλατεία Συντάγ-

ματος, οι μάσκες με το πρόσωπό του ξεπουύλησαν. Ο μπαμπάς του Τομά τον τελευταίο καιρό λέει: «Αν σε μισούν τόσο πολύ, κάτι καλό θα έχεις κάνει». Το είδε γραμμμένο σ' ένα μαγνητάκι απ' αυτά που πουλάνε στα duty free.

Η μαμά του, πάλι, λέει: «Δυο απ' αυτά σε 37 και στείλτε τα στο σπίτι». Είναι ακόμη η καλύτερη πελάτισσα της Καλογήρου και καμία κρίση δε θα σταθεί εμπόδιο ανάμεσα σ' εκείνη και την παπουτσωμένη ευτυχία της, διάολε. Είναι επίσης παιδική φίλη της δικής μου μαμάς – απ' αυτές που αποφασίζουν ότι θα είναι φίλες σου χωρίς καμία δική σου έγκριση και τελικά μένουν στη ζωή σου ετοιθελικά, όσο κι αν παλέψεις να τις αποφύγεις. Δεν ήταν κακή. Ειδικά μετά από τότε που υποτίθεται πως βρήκε τον εαυτό της στην Ινδία, ήταν αξιαγάπητη. Απλώς μετά από μία ώρα μαζί της ήθελες να πας να αφήσεις τον δικό σου εαυτό στην Ινδία ή την καρδιά σου στο Σαν Φρανσίσκο ή το χέρι σου βαρύ πάνω της. Να της κάνεις ένα κάποιο κακό τέλος πάντων.

Και κάπως έτσι ο Θωμάς έγινε Τομά και κανείς εκ των δύο δεν πρόσεξε ότι το παιδί τους περπατάει σαν βάρκα σε φουρτούνα και αντιλαμβάνεται τον εαυτό του ως συνοικιακή θεότητα. Ως τον επί γης εκπρόσωπο της θεάς Κάλι.

Εκεί είναι που το Λου φοράει τη σουπερ-στολή του, καταπίνει τα μαγικά του φιστίκια και καλείται να σώσει την υπόληψη του σπλάχνου τους: την *Τιμή του Τομά*.

Οι διακοπές στη Μύκονο λοιπόν εντάσσονται στο πλαίσιο μιας ακόμη επιχείρησης διάσωσης της *Τιμής του Τομά*. Κατά καιρούς, το Λου έχει αναλάβει πολλές τέτοιες αποστολές, όπως για παράδειγμα τη «διάσωση της Τιμής του Τομά αφού τον βρήκαν να κάνει αγάπες στις τουαλέτες του Κολεγίου με καθηγητή», τη «διάσωση της Τιμής του Τομά μετά το στροπιτίξ

στο πάρτι της Λαλαούνη», αλλά και τη «διάσωση της Τιμής του Τομά μετά από αποτυχημένη στιλιστικά εμφάνιση σε κυριακάτικο μπάρμπεκιου».

Για την ιστορία, λίγο πριν τις Πανελλήνιες ο Τομά είχε αποφασίσει ότι έπρεπε να πει την αλήθεια στους γονείς του, ώστε μετά να συγκεντρωθεί στο διάβασμα απερίσπαστος. Η πάσα αλήθεια ήταν πως ο Τομά δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί στο διάβασμα αν δε φορούσε την τυχερή αναγεννησιακή του περούκα. Που δεν ήταν διακριτική και δεν μπορούσε να παριστάνεις ότι δεν υπάρχει αν έμπαινες στο δωμάτιό του την ώρα που διάβαζε.

Είχε αποφασίσει λοιπόν να κάνει μια εντυπωσιακή έξοδο απ' την ντουλάπα.

Θα ομολογούσε την αλήθεια μπροστά στους συναδέλφους του πατέρα του. Οπότε θεώρησε σωστό να ντυθεί κάπως λαμπερά για να βρει το θάρρος. Για συμπαράσταση, έντυσε το Λου συνδρομήτρια του περιοδικού *Νταλίκα* – με απογοητευτικά αποτελέσματα, καθότι το μεταμφιεσμένο Λου έφερε περισσότερο σε Τσάρλι Τσάπλιν παρά σε λεσβία. Τελικά, ο Τομά το θάρρος δεν το βρήκε. Βρέθηκε να τρώει σιωπηλός την μπριζόλα του βουτηγμένος στην παγιέτα και η εικόνα κραύγαζε όσα οι λέξεις δεν μπορούσαν να πουν.

Εκείνη τη μέρα οι υφιστάμενοι του πατέρα του ένωσαν τα πρώτα τοιμηματάκια συμπάθειας για το βάρβαρο αφεντικό τους. Την επομένη τα πρώτα $Dsquared^2$ έκαναν δειλά δειλά την εμφάνισή τους στο γραφείο. Στο τέλος της εβδομάδας ο executive του τρίτου ορόφου είχε βρει τον έρωτα στα μάτια του καφετζή του ισογείου και ολόκληρη η *Life-for-sail S.A.* αγκάλιαζε με πάθος τα καινούρια της darlings.

Η αγάπη ανέβασε την παραγωγικότητα κι έτσι ο μπαμπάς

του Τομά πείστηκε πως η αγάπη δεν ήταν κακό πράγμα. Όταν μάλιστα αναγκάστηκε να απολύσει τον executive, απέλυσε και τον καφετζή, για να περνάνε περισσότερο ποιοτικό χρόνο μαζί. Σ' αυτό ίσως έφταξε ο αγώνας που είχαν κάνει το Λου και ο Τομά για να τον πείσουν να διαβάσει το *Συμπόσιο* του Πλάτωνα. Ιδιαίτερα την παράγραφο με τους γενναίους άντρες στη μάχη.

Φυσικό επόμενο του κοινού –και ιδίως του αποτυχημένου– ακτιβισμού τους είναι πως ο Τομά αγαπάει το Λου περισσότερο απ' όλα τα παπούτσια του μαζί, κατάσταση ενίοτε κουραστική αλλά σε αρκετές περιπτώσεις πολύτιμη...

Όπως τον χειμώνα που πέρασε, όταν ήταν ο μόνος που τη στήριξε στην –αντοκτονική κατά τους γονείς της– απόφαση να παρατήσει τη Νομική στο πρώτο έτος. Ήταν, είτε τότε ο Τομά, «τρελή νουβοτέ». Ήταν επίσης αυτός που έψαξε και της βρήκε τα σεμινάρια φωτογραφίας στην Ισπανία. Και που συμπλήρωσε την αίτηση ενδιαφέροντος εν αγνοία της. Και που της πλήρωσε και τα δίδακτρα με τη γελοία δικαιολογία ότι «ήθελε να μείνει λίγο μόνος, να δοκιμάσει τις δυνάμεις του».

Ήταν και αυτός που έσωσε τη δική της τιμή όταν ο τότε Έρωτάς της, ο Ψηλός, έπαθε εκείνη τη φοβερή μετάλλαξη και από νοήμων άνθρωπος έγινε Αγόρι του Μήνα. Τότε που ανακάλυψε τους φακούς επαφής, τα πρωτεϊνούχα ροφήματα, τη σημασία του κοιλιακού και άρχισε να χρησιμοποιεί αποκλειστικά δυσύλλαβες λέξεις.

Το Λου δεν ξέρει τι πήγε στραβά.

Μέσα σε λίγους μήνες ο Καινούριος Ψηλός είχε συνθλίψει με τα καινούρια δυνατά του μπράτσα τον Παλιό Ψηλό, εκείνο το συμπαθητικό αγόρι που ήταν ο πρώτος έρωτας του Λου. Τη θέση του είχε πάρει τώρα ένα φουσκωτό πλάσμα με σηκωμένους γιακάδες και φτιαγμένη μηχανή, που ξαφνικά είχε βρει την αλήθεια του θεού στα κλαμπ της παραλιακής. Και παρόλο

που το ένστικτο του Λου είχε καλή μουσούδα και τις οσμίζόταν τις τραγωδίες, εκείνη καιμιά φορά δεν το άκουγε.

Εκείνη την τραγωδία την έλεγαν Νάντια και ήταν ψηλή και ξανθιά και σπούδαζε ψυχολογία και μιλούσε τέσσερις γλώσσες και το χόμπι της ήταν η γιόγκα και το ψαροντούφεκο. Αυτά είπε τουλάχιστον στον τελικό των Playmates εκείνο το βράδυ. Το ίδιο βράδυ που η Αθήνα είχε τυλιχτεί στις φλόγες για τρίτη φορά.

Στο ένα κανάλι καιγόταν το αγαπημένο σινεμά του Λου και το Λου έκλαιγε, στο άλλο κανάλι κυλιόταν η Νάντια στην άμμο με το στρινγκ και το Λου δεν ήθελε να παραδεχτεί γιατί το παράτησε ο Ψηλός. Θα φταίει που η ίδια φοβάται τους μύκητες και δεν κυλιέται στην άμμο, έλεγε. Θα φταίει που... Όχι, για το σινεμά δεν ήξερε τι έφταιξε.

Τρεις σακούλες ποπκόρν κατάπιε εκείνο το βράδυ το Λου εις ανάμνησιν του σινεμά και του Ψηλού και δώστου κοιλιακούς στις διαφημίσεις. Αν μη τι άλλο, τον Ψηλό τον καταλάβαινε. Δεν είχε χρειαστεί καν να χωρίσουν. Τον χωρισμό με το σινεμά, πάλι, δεν τον κατάλαβε ποτέ.

Πίσω στο εδώ και τώρα –Πειραιάς, επτά παρά τέταρτο–, ο Τομά έρχεται ουρλιάζοντας προς το μέρος της με τα εισιτήρια στο ένα χέρι και το σήμα της νίκης στο άλλο.

Την τελευταία φορά που είδε αυτή την εικόνα το Λου, βρέθηκε με αγοραφοβικό σοκ στο Ολυμπιακό Στάδιο και τη Μαντόννα στα δέκα μέτρα.

Δηλαδή βρήκαν εισιτήρια. Έξοχα. Η μελλοθάνατη σας χαιρετά.

«Ξέρεις τι είναι αυτά;» λέει εκείνος με νόημα, κουνώντας τα ενοχλητικά κάτω απ' τη μύτη της.

«Η θανατική μου καταδίκη».

«Το κλειδί για το κλουβί με τα λιοντάρια».

Παρόλο που η σωστή απάντηση είναι το κλειδί για το κλουβί με τις τρελές, το Λου αποφασίζει να μην εμπλακεί σε περαιτέρω συζητήσεις.

Ο Τομά φέτος φαίνεται αποφασισμένος για όλα κι αυτό τη φοβίζει.

Μπορεί στο λήμμα «επιφανειακός τύπος» στη Wikipedia να βγαίνει το βιογραφικό του, αλλά δεν παύει να είναι μια τραγικά ρομαντική και μυθιστορηματικά ευαίσθητη ύπαρξη. Και βασικά, μια παρθένα ύπαρξη. Που κατά βάθος ονειρεύεται μια σταθερή, ανιδιοτελή και ειλικρινή σχέση με κάποιον που να μη φαίνεται γκέι, να φοράει μπλε κοστούμι σταυρωτό και να ακούει Μπιρκ. Και που –ακόμα βαθύτερα– ονειρεύεται μ' αυτή τη σχέση να παντρευτούν κάπου στην αγγλική ύπαιθρο και να κάνουν κι ένα σκυλί.

Το ενδεχόμενο επομένως να μπλεχτεί ο μικρός Τομά σε μυκονιάτικο όργιο φαντάζει το λιγότερο τρομακτικό· το Λου τον έχει ικανό να τους ερωτευτεί όλους και να κλαίνε ταντόχρονα πέντε αδιέξοδους έρωτες αντί για έναν. Το ίδιο περίπου θα συμβεί και σε περίπτωση που το νησί έχει μεταμορφωθεί σε Έρημη Χώρα, με τη διαφορά ότι τότε θα κλαίνε πέντε-χαμένες-λόγω-κρίσης-ευκαιρίες-να-συναντήσουν-πέντε-αδιέξοδους-έρωτες. Σε κάθε περίπτωση, τόση αβεβαιότητα, ακόμα και στο κλάμα, είναι κάπως ενοχλητική.

«Το ξέρεις ότι ίσως είσαι κάπως χοντρή για τα μυκόνια δεδομένα;» ακούγεται ο Τομά παρατηρώντας τα πόδια της κάτω από το τζιν σορτσάκι.

Σ' αυτό το σημείο ας κάνουμε μια παύση, για να τονίσουμε ότι τον τελευταίο έναν χρόνο ο Τομά ζει στο εξωτερικό, όπου δε γίνεται κανένας λόγος για την κατάρρευση των μυ-

κόνιων δεδομένων. Της χώρας ναι. Των μυκόνιων δεδομένων όχι. Συνεχίζουμε. Τότε το Λου λέει:

«Το ξέρεις ότι, αν στο εξής δε μου κάνεις τεμενάδες, θα πάρω ένα ωραιότατο ταξί και θα γυρίσω πίσω στη μιζέρια μου;».

«Ταξί;»

«Ναι, μέχρι εκεί είμαι διατεθειμένη να φτάσω».

«Συγγνώμη, κουκλίτσα μου, νόμιζα ότι την είχες πάρει μαζί σου».

Αυτή τη συζήτηση το Λου μπορεί και να μην τη συνεχίσει.

Η σχέση της με τη μιζέρια είναι υπεράνω κάθε συζήτησης. Η μιζέρια είναι φετίχ, είναι θρησκεία και είναι αδιαπραγμάτευτη. Και ξαφνικά ο Τομά αλλάζει έκφραση, και κάτι λέει στο Λου ότι ένα καινούριο κύμα μιζέριας καταφθάνει.

«Λου...» λέει ενώ κοιτάζει τρομαγμένος κάτι πίσω της, «μη γυρίσεις...».

«Μα τι είν—»

«Σου είπα μη γυρίσεις, γαμώτο!»

Και εκεί, καταμεσής της προβλήτας του Πειραιά, στην πύλη Ε9 προς Κυκλάδες και Ρέθυμνο, ο Ψηλός έδινε ένα μεγάλο κινηματογραφικό φιλί στη Νάντια-Την-Παρολίγον-Playmate ισορροπώντας τέλεια πάνω στη μεγάλη φτιαγμένη μηχανή του.

«Jeez, that's so 1996» αποφαινεται ο Τομά, όπως κάθε φορά που νιώθει βλήματα να πληγώνουν την αισθητική του.

«Αχά» συμφωνεί το Λου, προσπαθώντας να καταλάβει αν την τρομάζει περισσότερο το απόλυτο κίτς της εικόνας ή το γεγονός ότι αυτοί έζησαν καλά κι εκείνη και μη χειρότερα.

Όταν βλέπει το χέρι του Ψηλού να κατεβαίνει κάτω απ' το φόρεμα της ελεεινής, καταλαβαίνει ότι το δεύτερο είναι που την τρομάζει – να πάει στον διάολο η αισθητική, να γυρίσουμε στο 1996, να ακούμε Τριαντάφυλλο και Spice Girls αν είναι να τη βγάζουμε έτσι μοναχικά και μίνιμαλ.

Το Λου νιώθει να συρρικνώνεται. Το φούτερ μεγαλώνει, τα μανίκια πέφτουν αδέξια δεξιά αριστερά, το φούτερ την καταπίνει και τώρα δε βλέπει τίποτα. Κάνει μεταβολή και αρχίζει να σέρνει τη βαλίτσα της προς άγνωστη ακόμα κατεύθυνση.

Δέκα λεπτά αργότερα έβγαινε απ' τις τουαλέτες του λιμανιού φορώντας ένα μαύρο εφαρμοστό φόρεμα και ένα ζευγάρι ριγέ πλατφόρμες. Ντύθηκε 1996.

Συν δέκα εκατοστά ύψος, μείον είκοσι μέτρα βάθος.

Όπως είπε και ο Τζάρβις Κόκερ, she never said she was deep.

Ο Τομά κάτι πήγε να πει, αλλά το Λου δεν τον άφησε.

«Τώρα πενθώ» του είπε σοβαρά, κατευθυνόμενη προς την είσοδο του πλοίου.

Μια γκριζα σκέψη τη σταματά.

«Ελπίζω μόνο να μη με παχαίνει...»

Ο Τομά την καθησυχάζει, να μη στενοχωριέται, λέει, όλες χοντρές ήταν το '96. Και να του δώσει μετά το σύνολο να το βάλει στη χρονοκάψουλα.

Το Λου γελάει και σκέφτεται πως ο Τομά είναι η πιο ακατάλληλη παρέα και σε συνθήκες πένθους. Και ότι αξίζει να το τραβήξει όλο αυτό για χάρη του και μόνο.

Φοράει τα μαύρα της γυαλιά και μπαίνει στο καράβι με το δεξί.

«Το κλειδί για το κλουβί με τα λιοντάρια...»

Ψυχή βαθιά, φίλε μου.

Τα παρακάτω γίνονται γρήγορα, όπως όλα τα πράγματα που δεν είχαμε υπολογίσει ότι θα συμβούν και όμως συνέβησαν, και μάλιστα διήρκεσαν δυσανάλογα πολύ σε σχέση με τον χρόνο που τους πήρε να συμβούν.

Το Λου ανεβαίνει τις σκάλες με το ηθικό στα τάρταρα και

το κεφάλι ψηλά. Βάζει να παίζει στο μυαλό της το *Eye of the tiger*. Φτάνει στο κατάντρομα με επιτυχία. Διασχίζει με χάρη το σαλόνι ψάχνοντας θέσεις. Από την πολλή αυτοπεποίθηση φυτρώνει στο κεφάλι της το ψάθινο πλατύγυρο καπέλο της Σοφία Λόρεν στην *Εκατομμυριούχο*.

Δεν τη νοιάζει πια ούτε ο Ψηλός ούτε η ηλίθια γκόμενά του ούτε η ευτυχία τους. Να παντρευτούν, να κάνουν και δώδεκα παιδιά. Αρκεί να μην τα κάνουν μπροστά της. Και κάποια μέρα, που θα έχει γυρίσει –ίσως– στην Ελλάδα, για να παραλάβει –ίσως– κάποιο βραβείο για τη συνολική προσφορά της σε κάτι που δεν ξέρει ακόμη τι θα είναι, θα τους δει και πάλι τυχαία, παρέα με τους δώδεκα καρπούς του έρωτά τους και θα τους ευχηθεί *και του χρόνου*, ενώ ο δίμετρος σωματοφύλακός της θα πυροβολεί στο ψαχνό τους φωτογράφους που θα σπεύδουν να απαθανατίσουν τη στιγμή.

Ύου. Γαμώτο. Και αυτή η σκέψη είναι τόσο '96.

Βγάζει τον σωματοφύλακα και τους φωτογράφους. Καλύτερα τώρα. Πιο μίνιμαλ.

Κάποια στιγμή να θυμηθεί να αναπροσαρμόσει το *daydreaming* της, γενικότερα.

Όχι τώρα, δεν προλαβαίνει τώρα, γιατί τώρα όλο το σαλόνι χαζεύει εκείνη, το Λου, αυτή την πανύψηλη ξανθοκόκκινη ύπαρξη με το στενό μαύρο φόρεμα που έχει καταφέρει το ακατόρθωτο: να ξεχειλίζει προσωπικότητα και κλας ντυμένη ξέτσουλο. Έτσι τουλάχιστον θέλει να πιστεύει.

Το Λου κοντεύει να ανατιναχτεί απ' την πολλή αυτοπεποίθηση, όταν ξαφνικά νιώθει το πάτωμα να χάνεται κάτω απ' τα πόδια της. Πεταρίζει για λίγο στον αέρα με χεράκια-φετερά σε πανικό. Το επόμενο δευτερόλεπτο βλέπει τη μία πλατφόρμα στον αέρα, τον Τομά έντρομο στο βάθος της αίθουσας και μετά μια βρόμικη κόκκινη μοκέτα να έρχεται καταπάνω της, να

πλησιάζει και να πλησιάζει και να πλησιάζει και... Γκντουπ. Τέλος. Πάτος.

Βρίσκεται φαρδιά πλατιά μπροστά απ' το μπαρ του καραβιού, ανάμεσα σε δύο τoστ και έναν χυμένο καφέ. Φαίνεται μάλιστα πως δεν μπορούσε να υποστεί αυτή την ξεφτίλα μόνη της, οπότε είτε να παρασύρει και μια κυρία στο πέρασμά της.

Βλέπει την κυρία να σηκώνεται στο άψε σβήσε και να της ρίχνει ένα δολοφονικό βλέμμα. Το Λου μόλις γκρέμισε την πιο γνωστή παρουσιάστρια ειδήσεων της χώρας.

Βλέπει δύο τύπους να ορμάνε καταπάνω της και την παρουσιάστρια να τους σταματάει με ένα νεύμα της και να εξαφανίζεται. Και μετά βλέπει κάποιον επιβάτη να της κάνει μπίνγκο με τον αντίχειρα και κάποιους άλλους να της χαμογελούν και δεν καταλαβαίνει γιατί, μέχρι που μια κυρία έρχεται και της λέει: «Μπράβο, κορίτσι μου! Κι εγώ ήθελα να το κάνω αυτό!».

Τότε το Λου χάνει αυτοστιγμεί κάθε εμπιστοσύνη στο ανθρώπινο είδος και αποφασίζει ότι στο εξής θα ντρέπεται μόνο για τον εαυτό της, μιας και αυτή τη στιγμή έχει αρκετούς λόγους να το κάνει.

Τα μαλλιά της είναι βουτηγμένα στον καφέ. Νιώθει τον αστράγαλό της να πονάει φριχτά. Μια φέτα ζαμπόν έχει κολλήσει στον αγκώνα της. Το Λου πιστεύει ακράδαντα ότι βρίσκεται καταμεσής της απόλυτης ντροπιαστικής κόλασης, μέχρι τη στιγμή που ακούγεται ένα γνώριμο χάχανο. Και ακόμη δύο αντίχειρες τύπου μπίνγκο σηκώνονται. Ο Ψηλός αγκαλιά με την ελεεινή.

Το Λου θέλει να ανοίξει τώρα μια τρύπα στο πλοίο και να κάνει μακροβούτι μέχρι την άλλη πλευρά του πλανήτη. Και υπόσχεται να μείνει εκεί για πάντα και να μη σας ενοχλήσει ποτέ ξανά.

Ο Τομά, που έχει δει από μακριά τη σκηνή, κουνά απελπισμένος τα χέρια του και της λέει «χαμογέλα» ανοιγοκλείνοντας τα χείλη του. Εδώ που έφτασε, δεν μπορεί να σκεφτεί τι άλλο θα μπορούσε να μετριάσει τέτοια ξεφτίλα καλύτερα από ένα αθώο κοριτσίστικο χαμόγελο τύπου «ουψ!».

Δεν αρκείται σ' αυτό όμως – γιατί απλώς δεν είναι αρκετό, μη γελιόμαστε.

Έτσι όπως είναι πεσμένη, κοιτάζει τον Ψηλό απευθείας στα μάτια, χαμογελώντας.

Ο Ψηλός παρατάει τη χαζή και σε κλάσματα δευτερολέπτου βρίσκεται από πάνω της προτείνοντάς της το χέρι του. Παύση. Κοιτάζει το χέρι. Κοιτάζει τον Ψηλό. Κοιτάζει τη χαζή που τους κοιτάζει κι έχει πλήρως χαζέψει. Το Λου στηρίζεται στα χέρια του για να σηκωθεί μόνο του.

Αλλά δεν προλαβαίνει, γιατί τότε συμβαίνει το αδιανόητο. Τότε εμφανίζεται από το πουθενά ο Εκείνος. Αυτός που αργότερα θα έπαιρνε το καθόλου μυστηριώδες όνομα «Μίστερ Μυστήριος» και που θα την απασχολούσε σε πολλές πτώσεις ακόμη – και άλλες τόσες πτήσεις.

Αυτά όμως θα γίνουν αργότερα. Για την ώρα βρισκόμαστε στα μέσα Ιουνίου και το Λου δεν έχει ιδέα ποιος είναι αυτός ο άγνωστος που φωνάζει στα αγγλικά να μην κουνηθεί κανείς απ' τη θέση του.

«May I have a photo of you?»

Τι είπε; Φωτογραφία; Σ' αυτή την κατάσταση; Είναι σίγουρος; Και θα την ανεβάσει στο facebook στο γκρουπ με τις Πιο Ντροπιαστικές Φωτογραφίες Από Καταβολής Ντροπής; Ή στους *Τάμς* με λεζάντα «Η σύγχρονη ελληνική επανάσταση»;

Το Λου σηκώνει τους ώμους.

Ακούει τα απανατά κλικ της μηχανής και δεν ξέρει αν πρέπει να γελάσει ή να κλάψει. Υπεριοχύει το πρώτο και απ' την

αμηχανία ξεσπάει σε ένα τρανταχτό νευρικό γέλιο που δε λείπει να σταματήσει, μέχρι που το χέρι του φωτογράφου την προκαλεί να το πιάσει για να σηκωθεί.

Και το πιάνει το χέρι και σιγώνεται και τότε το Λου έρχεται αντιμέτωπο με τα πιο μπλε μάτια του κόσμου και ξαφνικά το μπλε αρχίζει να ξεχειλίζει απ' τα μάτια του και να χρωματίζει μπλε ολόκληρο το πλάνο και τα πάντα γύρω απ' το Λου γίνονται μπλε ενώ ο Γιάννης Πάριος τραγουδάει στερεοφωνικά μέσα στο κεφάλι της *Μάτια μπλεεε*. Μπλε παντού –δεξιά, αριστερά, μέσα, έξω–, όλα μπλε, τη στρουμφίσαμε, σκέφτεται. Και του φωνάζει από μέσα της σταμάτα να ξοδεύεις τόσο μπλε, γοητευτικέ άγνωστε θεέ, σε είδα, και ξαφνικά λύνονται όλα τα προβλήματα του πλανήτη Γη – όχι, όχι, λύνονται όλα τα προβλήματα ολόκληρου του ηλιακού μας συστήματος, πάει η φτώχεια, πάει η ανεργία, πάνε οι πόλεμοι, πάει η έλλειψη νερού στη Σελήνη, γιατί η αγάπη τα νικά όλα, όλα, όλα, ΔΙΑΟΛΕ, ΠΟΣΟ ΜΠΛΕ;

Ο γοητευτικός-άγνωστος-θεός της δίνει τώρα τη μηχανή κι εκείνη βλέπει στην οθόνη το Λου να ξεκαρδίζεται στα γέλια πεσμένο στο πάτωμα ενώ ο κόσμος γύρω του το κοιτάζει αμήχανα.

«Like a fish out of the water» λέει εκείνος.

Ψάχνει κάτι έξυπνο να του απαντήσει, αλλά έχει ξεχάσει πώς μιλάνε.

χαμόγελο συμπάθειας και ματάκια

Ακούγεται το σφύριγμα της αναχώρησης.

«Keep on smiling, girl» λέει εκείνος δίνοντάς της ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο.

Και πριν προλάβει να απαντήσει, ο γοητευτικός-άγνωστος-θεός κάνει μεταβολή κι εξαφανίζεται, αφήνοντας πίσω του μια ελαφρά ταχυπαλμία και τις νότες του *Μάτια μπλε* να παραπαίνουν λες και το εγκεφαλικό της γουόκιμαν έμεινε από μπαταρίες.

Η Σελήνη αναποδογυρίζει και χύνει με αυταπάρηση όλο το νερό της πάνω σε μια κάτοικο του πλανήτη Γη που λέγεται Λου και που χρειαζόταν αυτό το συμπαντικό μπουγέλωμα. Τα προβλήματα του ηλιακού μας συστήματος επιστρέφουν. Για του λόγου το αληθές, ένα ζευγάρι αδιόριστων εκπαιδευτικών κάθεται στον καναπέ δίπλα τους τη στιγμή που το πλοίο βγαίνει απ' το λιμάνι. Το ταξίδι αρχίζει.

Είναι πια καταδικασμένη να φτάσει στη Μύκονο, σκέφτεται. «Είσαι πια καταδικασμένη να φτάσεις στη Μύκονο» λέει ο Τομά γελώντας.

Μερικές φορές είναι απελπιστικό το πόσο καλά ξέρουν ο ένας τον άλλο.

Ο Τομά δε λέει λέξη για το περιστατικό με τον φωτογράφο.

Θέλει να την τσουρουφλίσει μέχρι να μην αντέξει άλλο και να ομολογήσει τον κεραυνοβόλο της έρωτα. Το Λου δε θα ασχοληθεί. Το αποφάσισε. Λέξη δε θα πει.

Δε θέλει να το σκεφτεί ούτε στιγμή παραπάνω. Αυτά είναι προβλήματα για ανθρώπους που δεν έχουν άλλα προβλήματα, σκέφτεται. Κάνει στο κεφάλι της μια λίστα με τα σημαντικά της προβλήματα. Καταλήγει πως μάλλον ανήκει στην κατηγορία των ανθρώπων χωρίς σημαντικά προβλήματα και νιώθει κάπως άσχημα γι' αυτό, αλλά δεν είναι ούτε είκοσι χρονών κι έτσι αρχίζει πάλι να τον σκέφτεται.

Πού θα τον ξαναδεί; Μαιταιότης μαιταιοτήτων. Άσε που ήταν παρών στην πιο εξευτελιστική στιγμή της ζωής της. Και την απαθανάτισε μάλιστα, μην τυχόν και την ξεχάσουμε ποτέ. Ναι, αλλά βρήκε χαριτωμένη την αντίδρα-

Κόφ' το, Λου, λέει στον εαυτό της όταν καταλαβαίνει ότι είναι έτοιμη να λυγίσει.

Αν αρχίσεις να το συζητάς, δεν έχει επιστροφή, καλή μου.

Στις επόμενες πέντε ώρες, όσες βόλτες κι αν έκοψε απ' άκρη σ' άκρη του πλοίου, ο άγνωστος δεν ήταν πουθενά. Ούτε στο σαλόνι, ούτε στο αμπάρι, ούτε στις μηχανές, ούτε μέσα στις σωσίβιες λέμβους – κοίταξε κλεφτά, δεν ήταν.

Συνειδητοποιεί ότι δεν ξέρει καν το όνομά του. Πόσω δε μάλλον το τηλέφωνό του.

Έη σε ποιο νησί κατεβαίνει. Το Λου παθαίνει σνιφ. Και έχει πια ένα πρόβλημα.

Αυτά είδα εγώ, η Λου, στην πρώτη μου συνάντηση με το Λου, ένα πρωί στις αρχές του καλοκαιριού. Το Καλοκαίρι Που Τα Βρήκαμε Σκούρα είχε φτάσει πιο γρήγορα απ' ό,τι είχαμε όλοι υπολογίσει. Μέχρι εκείνη να γίνει εγώ, θα ήθελα να ξέρω τι αφήνει πίσω. Από σήμερα λοιπόν αρχίζω να βλέπω τον κόσμο με τα δικά της μάτια.

Περπατώντας στο κατάστρωμα –η Λου και το Λου μαζί–, βλέπουμε στο βάθος μια μπανανόφλουδα πεταμένη στο πάτωμα. Πάλι θα πέσουμε, σκεφτόμαστε.